

Afgelopen week was ik voor controle bij de oogarts. Ik ga nog steeds naar mijn oude arts in 't Gooi. In de wachtruimte voornamelijk ouder publiek, veelal van goede komaf. Merendeel dames. Middelbare mantelpakjes begeleiden de oude mantelpakjes, er klinkt een beschaafd geroezemoes. Onderwerpen als het perkje voor de deur en hoe schattig de kleinkinders kabbelen voorbij. Dubbele achternamen worden één voor één binnen geroepen bij de specialist. Meneer De Kat (geen dubbele naam) is voor een keertje ruim te vroeg en gaat het met een bekertje thermoskoffie even rustig bekijken.

“Nou, u loopt nog best kwiek voor uw respectabele leeftijd”, spreekt een mantelpakje een hoogbejaarde vrouw bemoedigend toe, Aan haar arm stoffelt een hoogbejaarde vrouw. 't Begeleidend Mantelpakje kijkt de wachtruimte rond, rekenend op een goedkeurend knikje van alle aanwezigen. Dat komt er. De sfeer is vredig... “IK GEBRUIK TWEE ONDERBROEKJES PER NACHT WANT IK PIES IN MIJN BROEK”, klinkt het ineens hard vanachter een pilaar bij de ingang. De goede vrede is ruw verstoord en het wachtende publiek kijkt geïrriteerd in de richting van het geluid, wachtend op wat of wie komen gaat.

Een man komt er met een rood hoofd de ruimte binnen. “Schoonmoeder...”, verontschuldigd hij me als hij naast me gaat zitten. Ik knik begrijpend. “Doof als een dolle kanarie”, voegt hij er aan toe. Ik voeg hem een vriendelijk “aha” toe. Het verhaal over de lange nachten en dat de weg van haar bed tot de wc net te lang is zodat ze.. en geen zin in luiers komt langzaam, maar steeds luider en ongecensureerd mijn richting op.

“EN NOU BEN IK ONGEVEER DE LAATSTE, NU JAN OOK DOOD IS”, begint schoonmoeder op vrolijke toon tegen haar dochter, als ze ook naast mij zijn komen zitten. Dochter is jarenlang geleden gestopt met dappere pogingen het aantal decibel van moeder wat naar beneden bij te stellen, zo vermoed ik. Er volgt een luide opsomming: namen trekken voorbij, steevast gevolgd door een “OOK DOOD”. En binnenkort zal zij dan wel aan de beurt zijn...Dan buigt ze zich over haar dochter in mijn richting. “ERG HE..?”, vraagt ze met een olijke blik. Ik bijt van schrik mijn bekertje bijna kapot.

Ik schat in dat mevrouw wel tegen een grapje kan. “Wat is erg?” vraag ik, “dat iedereen doodgaat of dat u in uw broek piest?” Mevrouw kijkt me vragend aan. “Dolle kanarie...doof...” herinnerd mijn buurman me. “DAT U IN UW BROEK PIEST!”, roep ik de vrouw toe. “Meneer de Kat..? Komt u verder, klinkt het zacht uit de dokterskamer. Ik ga naar binnen, een lachende wachtkamer achterlatend. Ik hoop dat ze het droog hebben gehouden...